

In memoriam Veiko Vasar

16.01.1956–07.03.2015

Ootamatult omandas 7. märtsi kevadhommik nukra tähenduse – lõpuni oli käidud professor Veiko Vasara elutee.

V. Vasar sündis 16.01.1956 Tartus arstide perekonna kolmest pojast keskmisena. Vanemate eeskuju ja kodust saadud tõekspidamised olid suunanäitajaks V. Vasara valikutele ja viisid ta pärast Tartu 5. Keskkooli lõpetamist õppima arstiteadust Tartu Riiklikusse Ülikooli. 1979. aastal *cum laude* ülikooli lõpetamise ning internatuuri järel töötas V. Vasar Tartu Riikliku Ülikooli psühhiaatria kateedris algul teadurina ja hiljem assistendina. Töötamise kõrval valmis tal 1987. aastal kandidaadiväitekiri. Aastatel 1990–1999 oli V. Vasar psühhiaatria dotsent, seejärel professor. Ajavahemikul 1990–1991 oli ta külalisteadur Helsingi Ülikoolis. Aastal 1992 sai V. Vasarast TÜ psühhiaatriakliiniku juhataja, samuti ka TÜ arstiteaduskonna nõukogu liige. Aastast 1995 oli V. Vasar TÜ Kliinikumi psühhiaatriakliiniku peaarst ja 2000. aastast kuni praeguseni oli ta TÜ Kliinikumi psühhiaatriakliiniku juhataja.

V. Vasar õpetas kõiki viimasel kahel kümnendil Tartu Ülikoolis üliõpilastest arstideks küpsenud kolleege. Ta avaldas üle 90 publikatsiooni ning tema juhendamisel kaitsti 8 väitekirja, 3 väitekirja juhendamine jäi pooleli. Teadlasena oli V. Vasar mitmekülgne ning süvenes erinevatesse teemadesse alates unemeditsiinist kuni ärevuse neurobioloogiliste alusteni. Prof Vasar oli unemeditsiini kliinilise ja teadustöö arengu käivitaja, visa

arendaja ning toetaja, 1996. aastal pani ta aluse Eesti esimesele unemeditsiinikeskusele. Tema algatusel eestindati ja rakendati nüüdisaja psühhikahäirete klassifikatsioon RHK-10, mis muutis diagnostilist traditsiooni kogu Eesti psühhiaatrias.

Eesti Psühhiaatrite Seltsi juhatuse liikmena aitas prof Vasar suunata Eesti psühhiaatria arengut. Aastast 2002 oli ta Sotsiaalministeeriumi psühhiaatria erialakomisjoni liige.

Faktid, mis peegeldavad V. Vasara väga suurt töövoimet ja laiahaardelisust, ei anna edasi tema lahkumise tegelikku tähendust ega kirjelda kaotuse suurust. V. Vasar oli kolleegide suhtes alati arvestav, empaatiline, aus ja lugupidav. Ta ei seadnud oma isiklikke huve esiplaanile, säilitas rahuliku meele ka väga pingelistes olukordades, võttis otsuste tegemisel alati aega mõtlemiseks ning kõikide asjaolude kaalumiseks. Psühhiaatriakliiniku juhti-

misel oli tema peamine eesmärk korraldada kliiniku struktuur ja personal selliseks, mis tagaks võimalikult hea abi patsientidele nende kannatuste leevendamisel. Prof Vasar oskas organisatsiooni arengus alati näha mõne sammu ette, tajuda tervikpilti ja suurepäraselt analüüsida minevikus toimunu mõju praegusele olukorrale ja tänaste otsuste mõju edasisele arengule. Kindlakäeliselt 20 aastat psühhiaatriakliinikut juhtides kujundas V. Vasar psühhiaatriakliiniku tänapäevaseks teadus- ja õppekeskuseks, kus töötajad tunnevad end turvaliselt, toetatuna ja kaasatuna.

V. Vasara väga suure töökoormuse ja tema pideva kohalolekuga harjunud kolleegidele näis viimastel aastatel, et ka puhkamine õnnestus V. Vasaral järjest paremini. Puhkuse ajal oskas ta töökohustusi paremini delegeerida ning tõised meilikirjad said puhkuse ajal rahulikumalt oma vastamisjärge oodata. Suvekodu rajamine Peipsi äärde andis võimaluse teistsugusel viisil oma suurepäraseid isikuomadusi ja oskusi rakendada, loodusega koos olemisele pühenduda ning looduses kogetud hetki läbi fotosilma jäädvustada.

Ootamatult lühikeseks jäänud eluteel jättis Veiko Vasar endast inimesena, kolleegina, juhina ja teadlasena jäljed, mida mööda me ikka ja jälle oma mõtetes ning mälestustes temani jõuame.

**Kolleegide nimel TÜK
psühhiaatriakliinikust
Anu Susi, Anu Aluoja, Tuuliki Hion**